

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ 2

HON

PETR BROŽOVSKÝ

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ 2

HON

PETR BROŽOVSKÝ

TANEC PAPÍROVÝCH DRAKŮ 2

HON

PETR BROŽOVSKÝ

Lítáte v problémech stejně jako Mrtvola?

BROŽOVSKÝ
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

<http://akbrozovsky.cz>
kancelar@akbrozovsky.cz

© Petr Brožovský, 2023

Cover © Žaneta Kortusová, 2023

Cover Art © Lukáš Tuma, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0112-1 (Print)

ISBN 978-80-278-1286-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1287-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1288-2 (pdf)

*Věnováno z lásky mým bratrům Slovákům
s hlubokou omluvou.*

*Dále Paličům mostů a všem,
kdo se v knize poznali.*

*Zejména však ale Toničce za to,
že mi tyhle srandy toleruje ♡.*

O něco později...

První dva jsem poslal do věčných lovišť dřív, než stihli vystřelit. U zbylých tří jsem takové štěstí neměl. Jeden z projektilů mě totiž zasáhl do rukou třímajících zbraň tak nešikovně, že mi urval ukazováček a prostředníček pravé ruky a palec levé ruky. Za jiných okolností bych možná dokázal sundat všech pět, ale najednou nebylo, čím bych mohl střílet.

Ještě než jsem stihl zařvat bolestí, dávka z pušky mi rozervalo hrudník a zbloudilá kulka mi vyrazila zuby vlevo dole, přičemž s sebou vzala i kus tváře.

Padnul jsem na zem a prožíval nejhorší bolest svého života. Marně jsem se snažil nadechnout. Plíce se mi plnily krví.

Týna dopadla vedle mě a louže krve pod ní se zvětšovala. Pořád žila a vyděšeně na mě zírala. Došlo mi proč. Navzdory své schopnosti léčit se jsem nebyl Probuzený. Až za malou chvíli umřu, bude to pro mě, na rozdíl od Kristýny, konečná.

Kaiřino srdce zapumpovalo a já cítil, jak mé krvácení zvolna ustává. Tak přece jen tohle možná ještě dokážu vyležet.

„Velmajster, on sa lieči,“ bonznul mě jeden z dobráků s puškou. Nesnáším kultisty.

„Tak střílejte dál,“ přišel pokyn odněkud od krystalu uprostřed jeskyně. Ainu byl strašná sketa.

„Ne,“ zaprotestovala Kristýna, když se slovenská svatá trojice postavila nade mě a namířila na mě pušky.

Usmál jsem se na ni, jakože bude všechno dobré, ale došlo mi, že moje éra umírání bez následků právě skončila. Stejně se mi rigor mortis podařilo rozchodit víckrát než většině ostatních lidí.

Bylo vidět, že Týna hledá očima něco, čím by tuhle neblahou situaci mohla ještě zvrátit. Mně ale bylo jasné, že je pozdě.

Prásk! Kulka v břicho.

Prásk! Další.

Zajímavé bylo, že už to vlastně ani moc nebolelo.

Prásk!

Prásk!

Prásk!

Kristýna vyla bezmocí a po tváři se jí řinuly slzy.

Prásk!

Prásk!

Moje léčivé schopnosti nestíhaly a právě definitivně vypovídaly službu. Přesněji řečeno víc mi ubližovaly, než pomáhaly. Bylo s podivem, že ještě žiju, ale už to bylo jedno. I kdyby teď přestali střílet, už bych se z toho nevylízal.

Oni ale nepřestali.

Prásk!

Část první:

Terapie exospekčí

*Všechna rozmanitost, všechen půvab, všechna
krása života se skládá ze stínů a světla.*

Lev Nikolajevič Tolstoj

1

Jestli mě něco sere víc než lidi, co v tramvaji pouštějí nahlas hudbu z telefonu, jsou to feťáci.

Vystoupil jsem z auta přímo do bláta. Pozděně večerní zářijové slunce ještě nestihlo vysušit následky včerejšího slejváku. Rozpadající se bývalá cihelna se tyčila proti nebi a ze všeho kolem bylo patrné, že se jedná o oblíbenou feťáckou a bezdomoveckou destinaci. Útočiště, kde se můžete v klidu vyspat, vysrat a nafrčet se perníkem. Pro jistotu jsem si důkladně prohlédl místo, na které jsem došlápl, zda jde skutečně o pouhé bahno.

„Hejbní kostrou, ať ho pak někde nenaháníme potmě,“ ozval se Linxův hlas z malé vysílačky v mém uchu.

Zabručel jsem něco neurčitého v odpověď a vydal se k vyloženým vratům výrobní haly. Pečlivě jsem prohlížel vyšlapanou pěšinu, abych si domů neodnesl jako bonus použitou jehlu zapíchnutou v chodidle.

Uvnitř bylo šero a poměrně živo. Bezzubá ženská, které mohlo být cokoliv mezi třiceti a sto třiceti, se při pohledu na mě snažila

rychle pobalit matroš i katatonického partnera a vypadnout. „Nejsem fízl,“ zalhal jsem a pokračoval dál k bývalým kancelářím. Fetka o mě ztratila zájem.

Cestou jsem napočítal odhadem patnáct až dvacet zničených existencí. To bylo na periferii dost. Přidal jsem do kroku, než někoho napadne zkoumat, jestli u sebe nemám něco cenného.

Našel jsem ho v předposledním kanclu. Seděl na otočné židli bez koleček a prohlížel si nějakou železniční mapu. Mohlo mu být nanejvýš sedm. Otočil se ke mně a podezřívavě si mě měřil.

„Tomáš?“ otázal jsem se opatrně.

„Kdo se ptá?“ odpověděl výhružným tónem, který se k jeho nevinnému klučičímu obličejíku vůbec nehodil. Pronikavé tmavé oči mě probodávaly.

„Ehm,“ pokusil jsem se neúspěšně něco vymyslet.

Rozvážně se zvedl ze židle. Něco v jeho výrazu mi prozradilo, že z mého zablábolení nenabyl dojmu, že jsem tady na výletě. Možná se k němu doneslo, že se v poslední době několik Probuzených ztratilo, možná jen z principu nevěřil vysokým maníkům v kožené bundě. Každopádně bylo jasné, že mi ten pidizmetek zkusí vzít roha.

Klučina se pohnul nadpozemsky rychle a proměnil se v rozmazanou skvrnu. Čekal jsem to. Ani jsem nezkoušel zastoupit mu cestu, rovnou jsem plavmo skočil ke dveřím a hrábnul do před okamžikem prázdného prostoru. Mé ruce se sevřely kolem dětského lýtka.

Nezaváhal jsem, vyskočil jsem na nohy, ignoroval malé pěstičky bušící mi do ramene a švihnul jsem chlapečkem kolem své osy proti stěně. Malé tělíčko se zhroutilo na hromadu cihel. Zkontroloval jsem, jestli bezvědomí jen nehraje, a pro jistotu mu píchnul do krku jehlu s oblovákem. Pak jsem si zmetka přehodil přes rameno a vyrazil zpátky.

Dospělý muž nesoucí na zádech bezvládné dítě bohužel vyvolal u feťáků o něco větší odezvu, než jsem doufal.

„Hej! Hej! Pusť ho! Slyšíš? Pusť ho!“ šveholila kolem mne monotematická kakofonie perníkářů. Ignoroval jsem je, dokud mi pět těch nejnafrčenějších nezastoupilo cestu k východu.

„Chlapi, serte na to. Nechci se s váma prát,“ pokusil jsem se uklidnit situaci co nejhlubším hlasem, zatímco jsem bezvědomé dítě opatrně položil na kus betonu. Hluboký hlas je prý důvěryhodný.

„Seš ze sociálky, že jo!“ obvinila mě jedna z postav naopak až podezřele vysokým hlasem.

Pod mastnými vlasy a zasyfřeným oblečením se mi na první dobrou nepodařilo identifikovat něžné pohlaví. „Nikoho dalšího už nám sociálka nevezme!“ zavřeštěla žena a pak se na mě fetky jako jeden špinavý muž vrhly.

Prvnímu, který se ke mně dostal, jsem ji jednoduše nakouřil plnou silou do rypáku. Otočil se kolem své osy a ustlal si na podlaze. K. O. v prvním kole.

Ostatní ve světle zjištění, že dvacet procent z nich už dobojovalo, trochu zaváhali.

Druhý se mě pokusil vyvést z rovnováhy klamavým výpadem na obličej a následně nakopnout. Chytil jsem ho za nohu a prudce trhnul nahoru. Vyletěl jako hadrová panenka a třísknul hlavou o zem, jen to zadunělo. Kupodivu ale jevil známky jakýchsi neobratných pokusů vstát.

Nečekal jsem, až trojka zaútočí, a sám jsem se mu vydal vstříc. Při té příležitosti jsem jakoby mimochodem nakopl dvojku do obličej a vyřadil ho tím ze zbytku večírku. Trojka se zatvářil vyděšeně a pokusil se schovat za polorozpadlý stůl pokrytý plesnivými odpadky a špinavými ešusy. Čapnul jsem ho za zápěstí a za rameno a ksichtem napřed ho stolem prohodil, čímž jsem ze slova polorozpadlý efektivně odebral první čtyři litery.

Do zad mě uhodil cestovní plynový vaříč. Čtyřka projevil kreativitu a zaútočil na dálku. Přeskočil jsem rozlámaný zahradní nábytek a vrazil mistrovi vrhacích zbraní koleno do žaludku. Mistr vrhnul.

Zbývala už jen slečna fetková. Posledních sedm vteřin, které souboj trval, se držela spíš zpátky. Doufal jsem, že uteče, abych se nemusel prát se ženskou. Ta kráva na mě ale vytáhla nůž. Dokonce neměla ani tolik slušnosti, aby si na takovou příležitost opatřila vystřelovák, a místo toho po mně šla s obyčejným kuchyňákem.

Chtěl jsem jí zlomit ruku, aby si pamatovala, že k cizím lidem se má chovat slušně, ale v náhlém popudu se ve mně probudilo určité gentlemanství a já jí kudlu z ruky jen vykroutil a přitáhl si mladou dámu k sobě.

„Dělej se sebou, kurvadrát, něco...“ instruoval jsem ji do života a pak jsem ji vyhodil z okna.

No co. Byli jsme v přízemí.

Sebral jsem ze země bezvědomého zmetka a otočil se ke konsternovaným feťákům v místnosti. „Sakra, sežeňte si práci!“ houknul jsem a vyrazil k autu.

* * *

Usmrkance jsem donesl k dodávce a předal ho Pískleti, která ho zručně spoutala a navlékla mu pytel na hlavu.

„Ježíši, vždyť je celý pomlácený!“ vypískla. Pak přimhouřila oči. „Měl ses k němu nenápadně dostat a píchnout mu oblbovák. Proto jsi šel sám.“

„Drobná změna plánu,“ utrousil jsem a protáhl si záda naražená vaříčem.

„Chudák malý...“

„Jani, co blbneš? Uvědomuješ si, že je mu tak pár set let, že jo? Hele, chápu, že to vypadá, jako že se vyžívám v násilí, ale tak to není. Chtěl jsem se držet plánu, ale prokouknul mě a chtěl vzít roha, tak jsem jemně zaimprovizoval, to je všechno.“

Písklin pohled ucukl kamsi přes mé rameno. Ohlédl jsem se a spatřil, jak ze staré cihelny vylézají domlácení fetáci. Než jsem stačil cokoliv říct, z kopřiv se vyhrabala zakrvácená, před momentem defenestrovaná sociální odbojářka, klopytla a zřítla se zpátky do kopřiv, kde propukla v pláč. Trhnul jsem hlavou zpět. Pískle mi věnovala dlouhý odsuzující pohled. Chtěl jsem se ohradit, že se na mě ta vyfetlá kráva vytasila s kuchyňákem, ale koneckonců, co bych se snažil.

Usedl jsem za volant a Linx na sedadle spolujezdce se na mě zašklebil. Pak po očku koukl

dozadu, kde seděla Pískle, a naklonil se blíž ke mně. „Trable v ráji?“

„Cililinx, cililinx,“ zašveholil jsem a přijal hovor na imaginárním telefonu. „To je pro tebe, máš se prej starat o svý, debile.“

Matěj se zasmál. „No, kdybys chtěl večer dát pivo, tak mám čas...“

„Hm,“ zabručel jsem.

* * *

„Říkal jsi *pivo*. Už odpoledne jsi říkal *pivo* a před pěti minutama jsi řekl *Nevstávej, jdu pro pivo*. Tak co to, kurva, neseš?“ Přimhouřenýma očima jsem si měřil dvě sklenice na vysoké stopce ozdobené paraplíčkem a něčím žlutým.

„Piňakoládu,“ rozzářil se kamarád. „Měli ji na lístku, tak jsem myslel, že si dáme do nosu!“

Nevěděl jsem, co na to říct. Ten chlap mě zničí.

„Ahoj, kluci, je tu volno?“ zeptal se nás velmi nagelovaný mladý muž v legínách se sametovým hlasem, potměšilým úsměvem a hladovým pohledem.

„Ne,“ odmítnul jsem a fláknul jsem Linxovi záhlavec. Přátelský gay se zklamaně vzdálil.

Čtyřmi hltavými loky jsem vyprázdnil sklenici, která evidentně fungovala jako vábnička na bukvy, a s určitou námahou odsignalizoval

na bar, že bych prosil pivo. Vyklepal jsem z krabičky cigaretu a zapálil si. Za chvíli už bude zima a s kouřením na zahrádkách budu mít po ptákách, takže bylo třeba vychutnávat zbytky kuřácké svobody plnými doušky.

Linx si posloužil z mojí krabičky a nechal mě v klidu dokouřit. Těsně před koncem cigarety přede mnou přistálo pivko. Nebylo už tedy na co čekat, ale já pořád nevěděl, ze které strany začít. Matěj to nakonec rozčísnil za mě.

„Chodíte spolu?“ otázal se a zakousl se do ananasu.

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Tak co to teda přesně děláte?“

„Hmmm...“, zamyslel jsem se. „Řekl bych, že chybu.“

„To je akorát teatrální odpověď. Já jen, že si to všichni myslí,“ pokrčil Linx rameny.

„Co si všichni myslí?“

„No, že s Pískletem chodíš.“

„Proč?“

„Protože s ní chrápeš, vole.“

„A to se ví jak, do prdele?“

„Já nevím, prostě se to říká,“ ošil se Linx. „Asi o tobě mluvila s holkama... no... a chrápeš?“

Pořádně jsem se napil piva a Linx s pochopením přikývl. Pak se zašklebil. „A jaká je?“

„Cože?“

„Jaká je, se ptám. Na mě má trochu malý kozy, ale zas je celá dost malá, takže půlka z ní jsou kozy, což by do toho mohlo vnášet urči...“

„Dost,“ přerušil jsem ho. „Hele, je to celý nějaký divný a já nevím, co s tím, jasný?“

„Tak proč sis začal s podřízenou?“ uhodil Linx hřebíček na hlavičku.

„To je u mě už asi takovej zvyk,“ povzdechl jsem si a dal se do vysvětlování.

* * *

Člověk by ani neřekl, jak ten čas letí, ale už to bylo pět let, co jsem umřel. Vlastně jsem umřel celkem čtyřikrát v ne až tak velkém časovém rozptýlu. Komu se to za život povede?

Moje mnohačetné dostání vlastní přezdívice je nicméně na celém příběhu tím téměř nejnudnějším. Před nějakými osmi lety jsem totiž skončil v lochu za šestinásobnou vraždu. Rád bych řekl, že se jednalo o justiční omyl, ale je třeba nalít si čistého vína – prostě jen nejsem kladný hrdina.

Z vězení mě dostala česká vláda. Ne že by jí nějak přehnaně záleželo na svých občanech, ale vycítili ve mně materiál pro Policejní sledovací a zásahový útvar, a tak jsem se z armádního poručíka Jakuba Kolínského stal policejním plu-

kovníkem Mrtvolou. Jako velitel nově vzniklé jednotky v Plzni jsem si musel zvyknout, že všichni kolem mě mluví o něco dementněji, než jak jsem byl zvyklý z Prahy. Tůtání bych jim ještě odpustil, ale to, jakým způsobem jsou schopni téměř vyzvracet dotaz „Tsupa jééé?“, za to bych vraždil.

Abych byl upřímný, tak přesně to jsem vlastně v Plzni, a nejen tam, dělal. Vraždil jsem, mlátil, zatýkal a jinak se realizoval ve jménu vyššího dobra. Povětšinou. Nebyl jsem policajt. Spíš děvka na špinavou práci na pomezí kontrarozvědky, zásahovky a gibonů.

Samozřejmě že takovou švandu jsem si nemohl nechat jen pro sebe, takže jsem nádavkem dostal stejně postižené kolegy. Oproti všemu očekávání se zdá, že vysoce profesionální práce není vhodná pro profesionály. Profesionálové totiž neznají problémy. Pokud chcete problémy řešit, potřebujete někoho, kdo s nimi má bohatou zkušenost ze svého civilního života. Byl jsem zřejmě první vrah, který se kamarádil s pedofilem a žhářem, pokud nepočítám Hitle-
ra. Ale fungovalo to. Dřelo to, ale fungovalo.

Všechno se to posralo až v ten den, kdy na nás vlítli Probuzení. Neměli jsme ani tušení, že tahle sekta převtělujících se pošuků vůbec existuje. Některým bylo pět tisíc let, některým jen

dvě stě, někteří uměli hýbat věcmi myšlenkou, někteří se obskurně rychle uzdravovali a někteří se pohybovali rychleji než francouzská armáda na ústupu. Něco ale měli všichni společného. Kurevsky nás podcenili.

Když si jedna z jejich nejpošahanějších extrémistek jménem Kaira vybírala místo, kam se schovat, zvolila nás. Dvakrát chytré to asi nebylo, protože ji našli. Eden, něco jako jejich stařešina, si myslel, že ji schováváme, a tak nařídil preventivní vyhlazení všech tří jednotek PSZÚ. Udělal ale chybu – nesejmul nás všechny.

Jaké překvapení Probuzení zažili, když mezi vznešené, nesmrtelné entity, oplývající nezměrnou mocí, vpadli dva šulini bez jakýchkoliv zvláštních schopností a nakopali jim zadek. Já a Sirka jsme celou slavnou svatyni Probuzených osvobodili od jejich hmotných těl. Pocit to byl uspokojivý, ale trochu mi to přidělalo práci. Kaira, které už asi vždycky budu říkat přezdívkou Princezna, se totiž chystala zásadním způsobem zredukovat světovou populaci. Jak jinak. Většina lidí, která navštíví Plzeň, ztratí víru v lidstvo.

Jenže ona na to bohužel měla nejen záľusk, ale i prostředky. Za normálních okolností by si s ní poradil Eden, ale ten proti ní tentokrát nemohl ani hnout prstem. Musel by si je totiž i se

zbytkem končetin nejdřív posbírat po blízkém okolí. Rád bych řekl, že jsem ho neměl vyhazovat do vzduchu, ale na to zabil až moc mých kamarádů. Na mé poměry z toho v podstatě vyvázl ještě lacino.

Problém byl, že zhruba v době, kdy Eden umřel, jsem umřel i já. Sice na chvíli, ale to tomu zmetkovi nezabránilo, aby se pokusil zmocnit mého těla. Moc dobře jsem to viděl. Když totiž umíráte v blízkosti Probuzeného, dostanete rozšířený umírací balíček obsahující mimotělní prožitek. Probuzení ale znovu podcenili Plzeň. Nemohl bych bydlet na Slovanech, kdybych si neuměl ohlídat vlastní věci.

Vzal jsem si své tělo zpět i s nezvaným návštěvníkem a vydali jsme se na záchrannou operaci, jakou Čechy neviděly. Měla všechno, včetně vrtulníků a granátometů. Dobře. Jednoho vrtulníku a jednoho granátometu, ale to nijak nesnižuje epičnost operace.

Sice jsem zase umřel, ale Princezna to schytala o dost hůř. Eden totiž roztrhal její duši, a tak máme od té megery už navždy pokoj. Pak se někam ztratil, a už o něm nikdo neslyšel. Popravdě, myslím, že ascendoval, jak Probuzení vznešeně říkají tomu, když se na všechno už definitivně vyserou a vyzáří se do prostoru. Ale předtím ještě upgradoval moji duši na verzi

dva nula tím, že mi věnoval Princeznino duševní srdce. Od té doby se dost slušně léčím. Není to takový fofr, jako když jsem měl Edena v hlavě, ale pořád se léčím rychleji než člověk, který se před odjezdem na dovolenou zapomněl pojistit.

Kristýna tam taky zařvala, ale paradoxně to rovněž dopadlo nejlépe, jak mohlo. Kristýnina duše se totiž probudila a má nejlepší kamarádka se znovu narodila o pár desítek kilometrů dál. A konečně správně, tedy bez penisu. Nádvakem dostala ještě absurdní schopnost navíc. Pořád si nejsme jistí, jak přesně to funguje, ale zdá se, že Týna je výjimečná i na poměry Probuzených.

Mně připadly tři úkoly, kterým se věnuji na plný úvazek. Za prvé bylo třeba obnovit PSZÚ. Posbíral jsem všechny přeživší, doplnil je o pár svých kamarádů a od té doby pokračuji v náboru. Nejde mi to tak od ruky, jako to šlo Doktorovi, ale dělám, co můžu, a i když je nás pořád málo, alespoň fungujeme.

Za druhé jsem dostal za úkol najít Probuzeného jménem AINU. Je to spiritistická obdoba válečného zločince s nadpřirozenými schopnostmi, takže mi nikdo nemůže vyčítat, že nechci, aby si pobíhal po světě a vymýšlel roš tárný. Zabít ho nedokážu, ale můžu ho přivést

Ireně, naší Probuzené. Správně. Zatáhl jsem do policejní jednotky anomála. Tedy, technicky není součástí jednotky, jde spíš o pragmatickou spolupráci. My díky ní máme informace o tom, čemu nerozumíme, ona má zase klid a místo, kde žít – dům na Borech, který jsem pro ni svým jménem pronajal. Ostatní Probuzení jsou totiž bůhvídkde. Jsou převtělení do pětiletých dětí, a jelikož nikdo nezůstal v dospělém těle, nemá je kdo najít a ukrást jejich domnělým rodičům. Irena to ve frakčních bojích koupila o pár let dřív, a tak obývá tělo desetileté. Kdyby se ale pokusila pronajmout si byt, drapne ji sociálka a vznešená entita bude moct manipulovat dějinami až po skončení vyučování. Šlo tedy o vzájemnou spolupráci.

No a za třetí jsem poněkud rozšířil operační záběr našeho útvaru. Konfrontován s existencí nadpřirozených sil jsem dospěl k názoru, že je třeba nadpřirozené síly konfrontovat s námi. Anomálové, jak jim občas říkáme, totiž představují zásadní bezpečnostní problém. A už jsem říkal, jak k problémům přistupujeme. Dal jsem proto PSZÚ za cíl sledovat a analyzovat činnost anomálů a v případě potřeby hrozbu eliminovat. Ostatně sám jsem teď vlastně anomál a Týna taky, takže technicky vzato si zametáme před vlastním prahem.

Poslední dva roky monitorujeme nadané děti, malé děti, které se někde toulají osamocené anebo jsou neúměrně svému věku komunikační na různých pochybných fórech, a podobné výstřelky. Tak jsme ostatně našli i Irenu. Ale nejsou to jen Edenovi v rámci možností „hodní“ Probuzení, kdo se ztratil. Někde tam venku je ještě dost těch Princezniných, kterým může být cokoliv mezi šesti a patnácti. Tři už jsme našli. Na zbytku se pracuje.

Vlastně by se dalo říct, že jsem to všechno zmáknul na jedničku. Asi dva měsíce zpátky jsem se ale vyspal s Pískletem. Byla to blbost hned ze dvou důvodů. Za prvé Pískle je z Brna, takže jsem zásadně riskoval, že pokud rozsvítím, začne se mi klanět a oslovovat mě „pán světla“, a za druhé už jsem měl s podobnou situací své zkušenosti z dřívějšíka a měl jsem tedy vědět, že je to kravina. Měl jsem si vzpomenout na Rádu. Měl jsem si vzpomenout, že jakmile se to zamotá, končí to tím, že omlátím nějakému Vietnamci hlavu o dlaždičky a pak po mně někdo hodí granát. Ale to já ne. Kdybych na zemi uviděl hovno, nejen že do něj šlápnu, ale ještě si ho rozmažu po obličejí. Dokonce jsem ani nebyl opilý, a tak se nemůžu na nic vymlouvat.

Od té doby jsme spolu spali pravidelně a Pískle si asi začínala myslet, že to někam

směřuje. Což byl právě problém. Já si chtěl jen vychutnat ten pocit, když má někdo kladný vztah k vašemu genitálu. Ona chtěla víc. Bylo jasné, že to budu muset nějak vyřešit, ale tyhle konfrontační vztahové situace nebyly mojí parketou.

Na druhou stranu, ruku na srdce, má někdo zajímavější život než já?

* * *

2

„Mně se to nějak nezdá,“ zasmušil se Cajk viditelně i přes nelichotivé rozlišení monitoru. Jeho obličej vyplňoval jedno ze dvou malých okének skupinové videokonference a zabraňoval tak výhledu na Ódina, Jelcina, Vlčáka, Sněhurku a Pacoše. Jejich výrazy jsem si přesto dokázal domyslet.

„Líp jsem to zařídit nedokázal,“ pokrčil jsem rameny. „Přece jen – čerpáme prostředky z rozpočtu? Čerpáme. Můžeme bejt rádi, že je ta kontrola neoficiální. Tenovej ministr je strašnej blbec. Chvíli to vypadalo, že s tím půjde do televize. Ani nevím, jestli by nás obvinil, nebo se náma chlubil a tvrdil, že celou jednotku založil on. Já prostě nemám tušení, jak to dělat jinak. Potřebujeme přístup k informacím, penězům, databázím a vybavení, a to oficiálně. Zároveň potřebujeme zůstat neoficiální a všechno je to třeba domlouvat se šaškama, který vůbec nemaj páru, co se řeší. Fakt by mě zajímalo, jak to měl zařízený Doktor, když nám šéfoval on.“

„Copa?“ ozval se za mnou Doktor, který nedával pozor.

„Ty ne,“ utrousil jsem nevrle. Tohle byla pěkná blbost. Měl jsem ho přejmenovat, hned jak přišel, sakra.

Doktor byl nový člen PSZÚ. Kovaný Plzeňák. Objevil se zcela nečekaně a v pravou chvíli. Nutně jsme potřebovali doplnit stav a Shifty svého kamaráda doporučil jako náhradu za sebe. Shifty to totiž ošklivě koupil do břicha při poměrně rutinní akci a strávil tři měsíce v nemocnici. Rozhodl se, že nebude riskovat, že by jeho dcera vyrůstala bez otce, a vrátil se zpátky do logistiky. Prý máme zavolat, zase až budeme úplně v prdeli, ale dřív ne.

Doktor byl moc rád, že mu dovolíme hrát si se zbraněmi. Kromě toho, že se v akci neztratil, byl obstojným zbrojířem, takže údržbu dostal na starost on. O svůj zbrojní průkaz ale přišel, když se pokusil koupit na internetu ilegální mobilní protiletadlový systém, tak byl trochu nevyblbnutý. U nás zbroják nepotřeboval. Jediná věc, která mě na něm rozčilovala, byla jeho přezdívka. Shifty nám ho totiž představil jako Doktora a ostatní se toho chytli. Chápu, že dva lidé, kteří se navíc nikdy nepotkali, mohou mít stejnou přezdívku, ale bylo to matoucí a tak nějak neuctivé k muži, který PSZÚ založil.

Tím hůř, že náš nový chirurg, který byl doopravdy doktor, dostal přezdívku Pacoš, tedy

pacient. Oprávněně, dlužno podotknout. Nevzpomenu si, jak se jeho psychické onemocnění v lékařské terminologii nazývalo, ale byl odborně vzato šus na květák. Proto ho vykopli z nemocnice a po pár měsících sešívání mafiánů jsem ho nabral, aby sešíval nás. Pořád jsem ale váhal, jestli by neměl být spíš pod sedativy v Dobřanech.

Doktor, nový Doktor, doktor Pacient a Mrtvola. Znělo to jako začátek vtipu z pitevný. Ty debilní přezdívky mi přerůstaly přes hlavu.

„Vezmeš ho do Plzně?“ zeptal se Nosál, který spolu s Jémináčkem trůnil v druhém okénku přenášejícím obraz z Brna. Brněnská centrála byla dočasně zavřená. Neměli jsme dost lidí ani na plný provoz pražské a plzeňské pobočky. To už se ale brzy mělo změnit, takže jsem poslal Nosála a Jémináčka, aby na Moravě vše připravili. Technicky ale zatím spadali spolu s Ódinem, Jelcinem, Vlčákem, Sněhurkou a Pacošem pod Cajkovo velení v Praze. Já měl v Plzni jen Týnu, Pískle, Linxe a Doktora.

„Jo,“ přitakal jsem. „O Praze snad neví a Brno zatím nefunguje, tak ho nechci nakrmit informacema víc, než je potřeba. Každopádně buďte všichni na telefonu, ano?“

„Hodně štěstí, vole!“ zahulákal přes Cajkovo rameno Ódin a zamával mi. Byl to milej kluk

s ještě milejším psem – aljašským malamutem jménem Thór. Usmál jsem se, protože jsem věděl, že štěstí budu potřebovat. PSZÚ totiž čekala největší výzva od jejího založení. Audit.

Po nedorozumění s novým ministrem vnitra, který se divil, proč by měl jako svého náměstka přijmout Cajka, notabene proč by si od něj měl nechat diktovat věci, jsem s ním musel hodit řeč.

Nebyl to plodný rozhovor. Ministr Hubáček měl tendence ke zkratkovitému jednání, takže se na mě nejdřív čtvrt hodiny mračil a pak šel hledat červený svetr a svolávat tiskovku. A to jsem mu ani neřekl o anomálech. Nakonec jsem musel souhlasit, že u nás BISka provede drobný audit čistě pro jeho ouška. Nelíbilo se mi to. Smrdělo to průšvihem. Ale co jsem měl dělat? Alespoň jsem nám koupil nějaký čas, když nic jiného, a v mezidobí jsem na Hubáčka sbíral špínu pro případ, že by se rozhodl výsledky auditu zveřejnit.

Ukončil jsem videokonferenci a otočil se k plzeňskému týmu. „Linx a Doktor volno, uvidíme se zítra. Blondý si jde povinně schrupnout, aby byla na večer fit.“

„To ti musím jít dělat babysitting?“ zívla pětiletá holčička s duší protivné třicátnice, vylezla na stoličku a zapnula kávovar.

„Pochybuj, že bych to odřídil,“ spolknul jsem hrdost. „A kafe si nedělej. Neusnula bys a nechci, abys mi morfnula za volantem.“

„No jo, furt,“ odložila Týna hrníček a vydala se k ložnicím. „Ty si beze mě ani neutřeš prdel, co?“

„Naser si,“ křiknul jsem za ní, když mizela za rohem.

„Pořád nemůžu věřit tomu, jak je tůto všechno absurdně ujetý,“ prohlásil Doktor, zatímco si oblékal bundu. Kupodivu při tom prohlášení vypadal šťastně.

„Měls PSZÚ vidět před pěti lety,“ zabručel jsem.

„A co chceš, abych dělala já?“ usmála se nejistě Pískle.

„Ty tady, prosím tě, ještě chvílku počkej,“ odhodlal jsem se ke skoku do hluboké vody.

Linx zbystril, hodil po mně rychlým pohledem a vyvedl z místnosti Doktora, který se evidentně chystal provést kvalitativní komparaci PSZÚ současného a minulého, nicméně stačil jen utrousit: „Podle mě jsme na tom teďka o hodně... copa děláš?“ a byl pryč.

Pískle přišla ke mně a pohládila mě po krku. Moji žádost, aby zůstala, si špatně vyložila. Stejně jako všechno, co jsem jí říkal předtím.

Teď, nebo nikdy.

„Co mi chceš říct?“ zeptala se mile.

* * *

„Ty seš debil,“ zhodnotila moji osobnost Týna a upravila si o dvanáct čísel větší kombinézu.

„Kdybych se s ní nerozešel hned, bylo by to pak ještě těžší,“ bránil jsem se z místa spolujezdce.

„Pro tebe, nebo pro ni?“

„Cože?“

„Myslel jsi jen na sebe.“

„No to promiň,“ ohradil jsem se, „tak pokud s ní nechci bejt, tak s ní přece nebudu, ne? To jsem se s ní měl oženit a pořídít si haranta jen proto, abych jí neublížil?“

„Ne, to ne.“

„Tak vidíš!“ kontroval jsem v mylném domnění, že jsem získal argumentační převahu.

„Předně jsi s ní vůbec neměl spát. A když už ses s ní vyspal, měls dát jasně najevo, jak to cítíš. A když se ti ani to nepovedlo, neměl ses s ní rozcházet na konci brífinku,“ tnula do živého. „Víš, jak si musela připadat, že ji bereš?“

„Jak?“

„Jako práci. Jako další úkol. Prostě seš debil,“ uzavřela a zabimbala nožičkama vysoko nad pedály.

Chvilí jsem koukal z okna a pak vytáhl z kapsy krabičku cigaret.

„Fakt budeš kouřit, když je v autě dítě?“ zamračila se na mě.

„Když je na sedadle řidiče, tak se to nepočítá,“ odsekl jsem, ale krabičku zase schoval.

„Kde je Jana teď?“ zeptala se.

Pokrčil jsem rameny.

„Ty seš fakt nemožnej.“

„Já si to cigáro dám venku,“ rozhodl jsem se takticky ustoupit. Kritiku mé osoby však milostivě utnulo zapípání esemesky. Rozkliknul jsem ji.

Start: Parkoviste pred Tescom
na Rokycansky, 01:00. Prijezd
v 00:50. Cil v dalsi zprave.

„Stíhám to cígo?“ zeptal jsem se naivně.

Blondýnka sevřela malé ručičky kolem volantu a zavřela oči. Napodobil jsem ji. Kristýna neměla ráda, když jsme na ni při morfování zírali. Nedivil jsem se. Viděl jsem to několikrát a pokaždé to bylo stejně odporné. První dva roky jsme měli tendenci najít pro její schopnost vědecké vysvětlení, nějak to pochopit, rozklíčovat, ale nakonec jsme prostě přijali, že se to děje a že nepochopíme jak a proč. Ani Irena